

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตที่ผ่านมาการศึกษาในระดับสูงยังมีความต้องการไม่มากนัก จึงทำให้ผู้ที่ศึกษาอยู่นั้นไม่มีความต้องการที่จะเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น เพราะเห็นว่ามันไม่สำคัญ และการเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือปริญญาโทก็ยังมีสถาบันการศึกษารองรับไม่มากนัก ต่อมาได้มีส่งเสริมให้มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากขึ้นเนื่องจากบุคคลเริ่มคำนึงถึงความเจริญก้าวหน้าในอนาคต เพราะเห็นว่าเป็นการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายที่จะได้พัฒนาความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ แนวคิดวิธี การปฏิบัติเฉพาะสาขา เพื่อให้ผู้ที่ได้รับการศึกษาสามารถปรับสภาพในการปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มพูนศักยภาพและมาตรฐานการทำงานของบุคคลให้มีประสิทธิภาพ ปัจจุบันการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาในสถาบันของรัฐและเอกชนมีเพิ่มมากขึ้น จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ที่ต้องการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ สามารถเลือกเข้าศึกษาต่อได้ตามความต้องการ เพื่อสามารถศึกษาต่อควบคู่ไปกับการทำงานได้

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นเสมือนแหล่งความรู้ ที่จะเสริมสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อใช้เป็นปัจจัยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ อันเป็นปัจจัยพื้นฐาน ในการพัฒนาประเทศ บุคคลทั่วไปจึงให้ความสำคัญแก่การศึกษา โดยมีแนวคิดที่ว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงจะมีโอกาสเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ได้ดีกว่าบุคคลที่ได้รับการศึกษาน้อย ดังนั้นบุคคลทั่วไป จึงพยายามที่จะศึกษาให้ถึงระดับสูงสุด คือ ระดับอุดมศึกษา จนมีคำกล่าวที่ว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่นิยมคนที่มีปริญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นการศึกษาที่มุ่งเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้และทักษะในสาขาวิชาการเฉพาะทางให้มีความชำนาญมาก ยิ่งขึ้น มุ่งสร้างสรรค์ความก้าวหน้าและความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยเฉพาะทางด้านการศึกษาค้นคว้าวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ ซึ่งปัจจุบันการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทนั้น ได้มีผู้นิยมเข้าศึกษาต่อกันมากขึ้น เนื่องจากระบบการศึกษาระดับต้นๆ ในประเทศไทยได้มีอัตราการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น และปัจจุบันมีอาจารย์ที่จบการศึกษาทั้งในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ทำให้สามารถเปิดสอนในระดับปริญญาโทได้กว้างขวางยิ่งขึ้น ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนที่สำคัญอีกอย่างก็คือ ค่านิยมในปริญญา การได้รับปริญญาชั้นสูงจะมีประโยชน์ในการทำงาน ลักษณะการทำงานหลายอย่างในประเทศไทยขึ้นอยู่กับปริญญา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และ

ความรู้ความสามารถเพียงอย่างเดียว คนที่มีปริญญาสูงเท่านั้นที่จะสามารถเลื่อนไปสู่ตำแหน่งที่สูง ๆ บางตำแหน่งได้ นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่นๆ อีก เช่น เรียนจบปริญญาตรีแล้วยังหางานทำไม่ได้จึงเรียนต่อระดับปริญญาโทเพื่อชะลอการว่างงาน นอกจากนี้การเรียนปริญญาโทเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เพราะมีสถาบันการศึกษาหลายแห่งเปิดสอนในระดับปริญญาโทหลังเลิกงาน จึงมีผู้ที่ต้องการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้บางคนยังเห็นว่าการศึกษาต่อระดับปริญญาโทเป็นแฟชั่นอย่างหนึ่งในสังคมปัจจุบันเป็นเรื่องของนักศึกษาที่พยายามจะพัฒนาศักยภาพตัวเอง เพราะในปัจจุบันภาวะเศรษฐกิจดีขึ้น ทำให้อัตราการแข่งขันค่อนข้างสูง การได้พัฒนาตัวเองก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะสามารถทำให้ก้าวไปสู่ความสำเร็จในหน้าที่การงานได้ ซึ่งการตัดสินใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษานั้นแต่ละคนอาจมีเหตุผล มีแรงจูงใจแตกต่างกันไป เช่น ต้องการได้รับความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น เพื่อนำไปพัฒนางานในหน้าที่ให้เจริญก้าวหน้า ต้องการเพิ่มคุณวุฒิทางการศึกษา หรือเพื่อนำไปประกอบการแสวงหาความเจริญก้าวหน้าและความมั่นคงในชีวิต บางคนอาจมีความมุ่งหวังเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและมีความมีชื่อเสียงเกียรติยศ นอกจากนี้เหตุจูงใจในการศึกษาต่อของบุคคลในแต่ละระดับจะแตกต่างกันออกไปตามวัย ฐานะ และ โอกาส ความคิดเกี่ยวกับการเรียนอาจจะเริ่มมีแนวหันเหเข้าหาผลทางเศรษฐกิจ เช่น เรียนในสาขาวิชาที่หางานทำได้ง่าย มีรายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนักและที่สำคัญต้องเป็นงานประเภทที่ตนมีใจรักและชื่นชอบที่จะทำงานนั้นด้วย บางครั้งการเลือกเรียนต่อในระดับบัณฑิตศึกษา มักขึ้นอยู่กับค่านิยมหรือความต้องการของผู้ปกครอง เนื่องจากมีความเห็นว่าการเรียนต่อในระดับบัณฑิตศึกษานั้นจะทำให้บุตรหลานมีโอกาสได้งานดี ๆ ทำ มีเงินเดือนสูง เป็นเจ้าคนนายคน มีเกียรติยศศักดิ์ศรี เป็นที่เชิดหน้าชูตาของวงศ์ตระกูลได้ ครอบครัวย่อมมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีก็จะพยายามส่งบุตรหลานให้ได้เรียนจนถึงระดับสูงสุด อาจเรียนจนถึงระดับปริญญาเอก เท่าที่สติปัญญาจะเอื้ออำนวยให้เรียนได้

จากความสำคัญของการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา จึงมีนิสิตนักศึกษาจำนวนมากเข้ามาศึกษาต่อเพราะต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองให้มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคปัจจุบัน ความก้าวหน้าทางวิชาการ ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงต้องพัฒนาตัวเองเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว มิฉะนั้นแล้วก็จะกลายเป็นผู้ล้าหลัง นอกจากนี้ผู้ที่จบการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตยังเป็นที่ยอมรับของสังคมส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำงานในอนาคตต่อไป

สถาบันอุดมศึกษาตั้งแต่ในสมัยอดีตจนถึงปัจจุบันนับได้ว่าเป็นแหล่งที่สร้างองค์ความรู้และทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญ โดยมีภารกิจหลักอยู่ 4 ประการ ได้แก่ การสอนหรือการผลิต

บัณฑิต การสร้างองค์ความรู้หรือการวิจัย การบริการวิชาการ และการทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม (ขุนทอง อินทร์ไทย, 2519 : 76 - 79)

ปัจจุบันมีสถาบันอุดมศึกษาจำนวน 865 แห่ง (ไม่นับรวมวิทยาเขต ถ้าหากนับรวมวิทยาเขตเท่ากับ 894 แห่ง) โดยแบ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการจำนวน 681 แห่ง สถาบันอุดมศึกษาในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยจำนวน 78 แห่ง และสถาบันอุดมศึกษาที่มีการจัดการศึกษาเฉพาะทางตามกระทรวงอื่น ๆ จำนวน 106 แห่ง หรือเป็นสัดส่วน 76 : 09 : 12 และจำแนกสถาบันอุดมศึกษาตามประเภทสถาบันรัฐและเอกชน กรุงเทพและภูมิภาค

จำนวนนักศึกษา (ทั้งสถาบันจำกัดรับและไม่จำกัดรับ) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2542 จนถึงปีการศึกษา 2544 พบว่ามีจำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้นทุกระดับการศึกษา โดยมีนักศึกษา 1,662,358 คน ในปีการศึกษา 2542 และเพิ่มขึ้นเป็น 1,868,642 คนในปี 2544 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 เป็นจำนวนนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาประเภทไม่จำกัดรับ 635,627 คน หรือร้อยละ 34

อัตราส่วนนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อประชากร ตั้งแต่ปีการศึกษา 2539 ถึง 2544 พบว่า อัตราส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรีต่อประชากรอายุ 18 – 19 ปี มีอัตราส่วนสูงขึ้นทุกปี คิดเป็นร้อยละ 16.7 ร้อยละ 19.4 ร้อยละ 20.6 ร้อยละ 20.6 ร้อยละ 24.4 ร้อยละ 26.1 และร้อยละ 27.3 ตามลำดับ

ในปีการศึกษา 2542 มีอัตราส่วนนักศึกษาต่อประชากรในกลุ่มอายุเดียวกันระดับต่ำกว่าปริญญาตรีและระดับปริญญาตรีกลุ่มอายุ 18-21 ปี และจำนวนนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีกลุ่มอายุ 22-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.4 และร้อยละ 2.4 ตามลำดับ และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 27.3 และร้อยละ 3 ในปีการศึกษา 2544 ซึ่งหากนำอัตราส่วนนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อประชากรนี้มาเปรียบเทียบกับเป้าหมายในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ที่ให้สถาบันอุดมศึกษาทุกประเภทต้องรับนักศึกษา (ระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา) เข้าเรียนได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 28.0 ของประชากรกลุ่มอายุ 18-24 ปี อาจกล่าวได้ว่าอัตราส่วนนักศึกษาต่อประชากรวัยเรียนระดับอุดมศึกษาจะสูงกว่าเป้าหมายที่วางไว้ตามแผน

การกระจายโอกาสทางการศึกษา จากการพิจารณาจำนวนสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ 865 แห่ง (ไม่นับรวมวิทยาเขต) มีค่าเฉลี่ยจำนวนสถาบันทั่วประเทศเท่ากับสถาบันอุดมศึกษา 11 แห่งต่อจังหวัด โดยพบว่า กรุงเทพมหานครและปริมณฑลรวมทั้งจังหวัดที่มีความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์และสภาพทางเศรษฐกิจจะมีสถาบันอุดมศึกษากระจายอยู่หนาแน่นกว่าจังหวัดที่อยู่ห่างไกล โดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนสถาบันมากที่สุดถึง 186 แห่ง และจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดในส่นภูมิภาคที่มีสถาบันอุดมศึกษามากที่สุด คือ 37 แห่ง

มีสถาบันอุดมศึกษาที่สอนในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีจำนวน 717 แห่ง และสอนระดับปริญญาตรีจำนวน 261 แห่ง โดยทุกจังหวัดจะมีสถาบันอุดมศึกษาที่สอนระดับต่ำกว่าปริญญาตรี

แต่สำหรับสถาบันอุดมศึกษาที่สอนระดับปริญญาตรีนั้นจะมีเพียง 57 จังหวัด และมีจังหวัดที่ไม่มีสถาบันอุดมศึกษาที่สอนระดับปริญญาตรีอยู่ถึง 19 จังหวัด คือ จังหวัดปัตตานี สตูล พังงา พัทลุง ระนอง สมุทรสงคราม สิงห์บุรี อุทัยธานี พิจิตร ลำพูน แม่ฮ่องสอน หนองบัวลำภู ยโสธร มุกดาหาร อำนาจเจริญ ปราจีนบุรี ระยอง ตราด และสระแก้ว

หากนับรวมวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จะทำให้มีสถาบันเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 29 แห่ง รวมเป็นสถาบันอุดมศึกษาทั้งสิ้น 894 แห่ง ซึ่งพบว่า ที่ตั้งของวิทยาเขต/สารสนเทศ หรือศูนย์การศึกษาหรือโครงการจัดการศึกษาเหล่านี้ส่วนมากจะกระจายซ้อนกันอยู่ในจังหวัดที่มีสถาบันอุดมศึกษาเดิมอยู่แล้วถึง 26 แห่ง และมีเพียง 3 จังหวัดที่ไม่ซ้อน คือ จังหวัดปัตตานี ปราจีนบุรี และสระแก้ว

สัดส่วนจำนวนประชากรอายุ 18 - 24 ต่อสถาบันอุดมศึกษา พบว่าโดยเฉลี่ยจะมีสถาบันอุดมศึกษา 1 แห่ง ต่อประชากรอายุ 18-24 ปี จำนวน 8,546 คน โดยกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนคือ 1 สถาบันต่อประชากรอายุ 18-24 ปี 3,355 คน ลำดับที่สอง คือ เขตการศึกษา 3 มีสัดส่วน 1 สถาบันต่อประชากร 6,578 คน ลำดับที่สาม คือ เขตการศึกษา 6 มีสัดส่วนต่อ 7,002 คน

อัตราการเรียนต่อระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2542 มีอัตราการเรียนต่อระดับอุดมศึกษาทั้งประเทศ เป็นร้อยละ 82.1 และเพิ่มเป็นร้อยละ 88.1 ในปีการศึกษา 2544 โดยแบ่งเป็นอัตราการเรียนต่อระดับต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 50.6 ระดับปริญญาตรีร้อยละ 31.5 และในปีการศึกษา 2544 มีอัตราการเรียนต่อระดับต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 44.4 และระดับปริญญาตรีร้อยละ 43.8 ซึ่งเมื่อมองภาพรวมทั้งประเทศอาจกล่าวได้ว่าเขตการศึกษาในภาคใต้ ได้แก่ เขตการศึกษา 2 เขตการศึกษา 3 และเขตการศึกษา 4 มีผู้นิยมเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาสูงกว่าภาคอื่น ๆ ของประเทศและเมื่อพิจารณาจัดลำดับจังหวัดที่มีอัตราการเรียนต่อระดับอุดมศึกษาสูง พบว่าจังหวัดปทุมธานีมีอัตราการเรียนต่อระดับปริญญาตรีสูงที่สุด คือ ร้อยละ 196.5 อันดับสองและสามคือ กรุงเทพมหานครและเชียงใหม่ คือ ร้อยละ 160.9 และร้อยละ 88.6 ตามลำดับ สำหรับอัตราการเรียนต่อระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คือ จังหวัดยะลา ร้อยละ 126.6 อันดับสองและสาม คือ สงขลาและภูเก็ต คือร้อยละ 84.2 และร้อยละ 76.0 ตามลำดับ (อรวรรณ อนันตพงษ์, 2540)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าข้อมูลดังกล่าวจะชี้ให้เห็นการกระจายตัวของสถาบันอุดมศึกษาตามภูมิภาคต่างๆ ตลอดจนสัดส่วนสถาบันต่อจำนวนประชากรในพื้นที่ และอัตราการเรียนต่อระดับอุดมศึกษา แต่ก็ไม่ได้ชี้ให้เห็นว่าสถาบันการศึกษาที่ตั้งอยู่ในภูมิกษณนั้น ๆ จะให้บริการการศึกษาเฉพาะประชากรในพื้นที่เท่านั้น เพราะโดยข้อเท็จจริงแล้วจะมีประชากรจากพื้นที่อื่น ๆ เข้ามาศึกษาต่อหากสอบคัดเลือกได้ ข้อมูลการกระจายโอกาสทางการศึกษาที่เสนอนี้สะท้อนภาพเชิงปริมาณ และแสดงดัชนีที่คำนวณได้จากการรวบรวมข้อมูลทางสถิติเท่านั้น ซึ่งในปัจจุบัน

สถาบันการศึกษามีอัตราเพิ่มมากขึ้นทุกปี ทำให้การรับสมัครนักศึกษามีการแข่งขันเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย สถาบันการศึกษาแต่ละแห่งจึงต้องมีการใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการประชาสัมพันธ์รับสมัครนักศึกษาเพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจมากยิ่งขึ้น

ทุกประเทศทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทยกำลังเร่งรัดพัฒนาปรับเปลี่ยนรูปแบบการพัฒนาคนเข้าสู่สังคมเศรษฐกิจใหม่ และตั้งคมฐานความรู้ knowledge – based society เพื่อให้ประเทศมีศักยภาพในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการศึกษามหาวิทยาลัยเป็นขุมกำลังทางปัญญาที่จะสามารถชี้นำสังคมไปในทิศทางที่ถูกต้อง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาหลีกเลี่ยงไม่ได้ จำเป็นต้องเร่งรัดพัฒนาและปรับเปลี่ยนการจัดการศึกษาและการเรียนการสอนเพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง จุดเริ่มต้นที่สำคัญคือ ต้องมีการปรับเปลี่ยนระบบการบริหารจัดการที่ดีและการใช้ยุทธศาสตร์เชิงรุก เพื่อให้การจัดการศึกษามีคุณภาพ สนองตอบความต้องการของสังคม และสามารถแข่งขันกับมหาวิทยาลัยทั้งในและต่างประเทศในท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พื้นที่เดิมเป็นส่วนหนึ่งของพระราชวังดุสิตเขตพระราชฐานในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดสร้างเป็นสวนป่าสำหรับเสด็จประพาสเพื่อสำราญพระอิริยาบถและเพื่อเป็นที่อาศัยในวังหน้าสำหรับเจ้าจอมของพระองค์ ได้ทรงโปรดเกล้าพระราชทานนามว่า “สวนสุนันทา”

ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ดำริที่จะให้เป็นที่พักอาศัยของนายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แต่คณะรัฐมนตรีลงมติให้ใช้สถานที่นี้เป็นประโยชน์ทางการศึกษาของรัฐ กระทรวงธรรมการจึงได้จัดตั้งให้เป็นสถานศึกษาสำหรับกุลสตรีชื่อ “โรงเรียนสวนสุนันทาวิทยาลัย” เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2480 ตั้งแต่นั้นจนถึงปัจจุบัน ก่อตั้งมาเป็นเวลา 71 ปี และได้พัฒนาด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่ง ในปี พ.ศ. 2548 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีฐานะเป็นนิติบุคคล มีระเบียบข้อบังคับและการบริหารราชการใหม่ ทำให้มีการปฏิรูประบบบริหารจัดการศึกษา การเรียนการสอน วิจัยและบริการวิชาการ ที่เน้นคุณภาพและตอบสนองกับความต้องการของชุมชนและท้องถิ่น จึงได้พัฒนาหลักสูตรใหม่ทั้งระดับปริญญาโท และปริญญาเอกที่เป็นจุดเน้นของมหาวิทยาลัย ปัจจุบันมีนักศึกษาทั้งสิ้น 14,412 คน ปัจจุบันมีการรับนักศึกษา 6 ประเภท ได้แก่

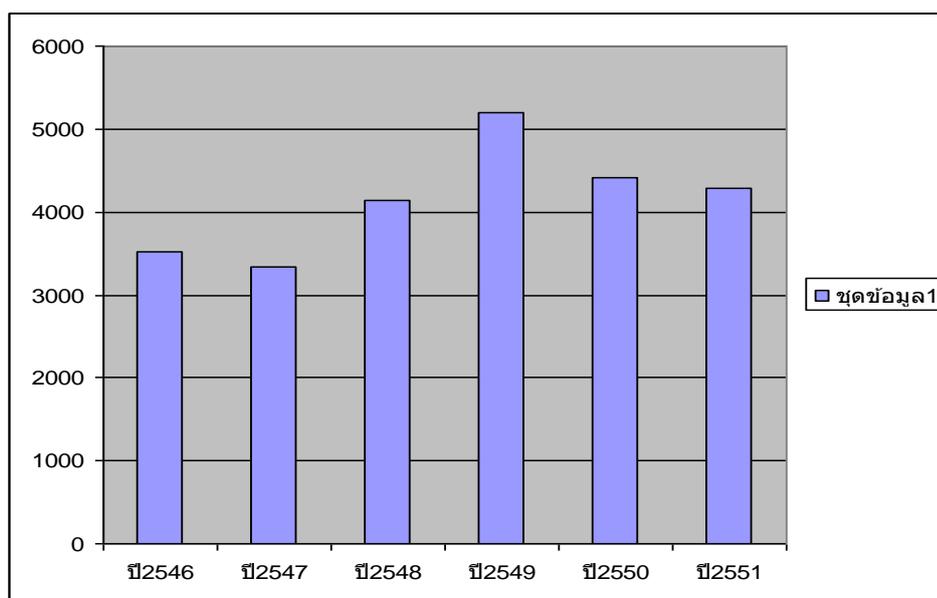
1. ประเภทรับสมัครตรงผ่าน (Admission) กลางของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)
2. ประเภทรับสมัครตรง (Admission) ของมหาวิทยาลัยฯ
3. ประเภทโควตาความสามารถทางวิชาการ
4. ประเภทโควตาความสามารถพิเศษ

5. ประเภทโควตาเพชรบูรณ์ทา

6. ประเภทสมัครคัดเลือก

การรับสมัครนักศึกษาในแต่ละปีมีประมาณการตั้งเป้าหมายของแต่ละปีเอาไว้ และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาได้รับสมัครนักศึกษาได้ การรับสมัครนักศึกษาในแต่ละปีมีจำนวนนักศึกษาเข้ามาสมัครลดลง

ปี พ.ศ. 2546	มีนักศึกษาใหม่จำนวน	3,524	คน
ปี พ.ศ. 2547	มีนักศึกษาใหม่จำนวน	3,344	คน
ปี พ.ศ. 2548	มีนักศึกษาใหม่จำนวน	4,132	คน
ปี พ.ศ. 2549	มีนักศึกษาใหม่จำนวน	5,190	คน
ปี พ.ศ. 2550	มีนักศึกษาใหม่จำนวน	4,410	คน
ปี พ.ศ. 2551	มีนักศึกษาใหม่จำนวน	4,284	คน

ภาพที่ 1.1 แสดงจำนวนนักศึกษาในแต่ละปีของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เนื่องจากในปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาได้มีการขยายวิทยาเขตไปตามภูมิภาคต่าง ๆ จึงทำให้มีการปรับปรุงแผนรับสมัครนักศึกษาให้มีการรับสมัครจำนวนเพิ่มขึ้น แต่มีจำนวนนักศึกษาเข้ามาสมัครตัวจำนวนน้อยกว่าแผนรับสมัคร ทำให้เป้าหมายการรับสมัครนักศึกษาใหม่มีจำนวนลดลง

ในสถานการณ์ปัจจุบันมีสถาบันอาชีวะและมหาวิทยาลัยเอกชนเกิดขึ้นมากมายหลายแห่ง ทำให้เกิดทางเลือกใหม่ ๆ ในการตัดสินใจที่จะเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

หลากหลายมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย ทำให้มหาวิทยาลัยทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งสถาบันอาชีวะต่าง ๆ เกิดการแข่งขันกันเพื่อหากลยุทธ์ที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ การจัดทำแผนรับสมัครนักศึกษา ซึ่งทำให้มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำเป็นต้องกำหนดแผนยุทธศาสตร์เพื่อสร้างแนวทางในการแข่งขันทางการศึกษากับสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ทั่วประเทศ โดยเฉพาะการวางแผนทางการประชาสัมพันธ์เชิงรุก เพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย ในการรับสมัครนักศึกษาใหม่ในแต่ละปี ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจำเป็นต้องทราบถึงปัจจัยที่กำหนดการตัดสินใจของนักศึกษาที่ใช้ในการเลือกสถาบันการศึกษา การเลือกวิชาการศึกษาที่แปลกใหม่มีตลาดแรงงานรองรับ ฯลฯ เพื่อผู้บริหารสถาบันการศึกษาจะสามารถใช้เป็นข้อมูลในการปรับแผนการรับนักศึกษาใหม่ของสถาบันเองต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาสถานการณ์การขยายตัวของจำนวนนักศึกษาและโครงสร้างนักศึกษาใหม่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาของนักศึกษาใหม่
3. ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาเมื่อตัดสินใจเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแล้ว
4. เสนอแนะแนวทางในการวางแผนการรับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสวนสุนันทา

1.3 ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ทำการวิจัยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ตัดสินใจเลือกเข้ามาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 6 คณะ ในปีการศึกษา 2552 ได้แก่ คณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ เท่านั้น ทดสอบสมมุติฐานโดยการตอบแบบสอบถาม และประมวลผลด้วยเครื่องมือโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. ได้ทราบถึงเหตุผลในการตัดสินใจเลือกเข้ามาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาจุดเด่นและปรับปรุงจุดด้อยของมหาวิทยาลัย
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวางนโยบายกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์รับสมัครนักศึกษาใหม่ในปีการศึกษาต่อไป